

er bleven udtrykt og forsvaret af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Balgfreds, som Lovforslaget blev vedtaget ved 3die Behandling i Folkethinget. Desuagtet siger den meget ærede Minister, at han er i Overensstemmelse dermed. Jeg siger, at den ærede Minister har Ret i dette Spørgsmaal paa samme Maade, hvorpaa den ærede Minister eller Ministeriet har Ret overfor Folkethinget i saa mange andre Spørgsmaal. Det er kun denne Bemærkning, jeg ønskede at fremsætte. Jeg maa hævde, hvad der ogsaa blev udtalt ved Sagens 3die Behandling her, at Bestemmelsen vilde paa ingen Maade krænke den kommunale Selvstyrelse, da den kun gik ud paa ved Lov at bestemme, at Regjeringen skulde med Hensyn til Noget, hvorom man ellers skulde give nærmere Regler ved Lov, have en vis Bemyndigelse til paa et enkelt Omraade at fastsætte Regler, nemlig om Erleggelsen af en vis bestemt kommunal Afgift. Det er med Hensyn til Bygningsafgiften det Samme, som dersom man f. Ex. sagde med Hensyn til Hartkornsafgiften paa Landet: „Vi ønske, at Folk, der have et lille Stykke Høvejord eller 2—3 Ekdr. Land, skulle være frie for Hartkornskatten og ligeledes være frie for Skat til Amtsrepartitionssonden; men vi kunne ikke overse samtlige Forhold saaledes nu, at vi paa det Lidspunkt, vi give Loven, kunne give Reglerne for en saadan speciel Bestemmelse, hvorfor vi overlade det til Regjeringen. Det vilde ikke i nogen Maade krænke Amtsrådets Myndighed over Amtets Anliggender iøvrigt.

Finantsministeren: Det er ikke for at fortsætte Forhandlingen om Realiteten, at jeg har begjæret Ordet. Jeg har tilstrækkelig klart udtalt min Anskuelse om, hvad det kommunale Selvstændighedsprincip kræver; men siden jeg engang har begyndt at modsigge, hvad jeg anser for en faktisk urigtig Fremstilling, skal jeg ikke blive tvæet, om ogsaa det ærede Thing maatte blive tvæet. Jeg skal da for det Første minde den ærede sidste Taler om, at det, da Sagen tidligere blev behandlet her, udtrykkelig blev fremhævet, at der ikke med Høie i disse Ord: „I Henshold til Kommunalbestyrelsens Indstilling“ kunde lægges den Forsætning, at Regjeringen ikke selv kunde sætte Sagen i Gang, men skulde være forpligtet til at vente, indtil der kom en Udtalelse fra Kommunalbestyrelsen af egen Drift. Ordet „Indstilling“ passer ligesaa vel paa den Indstilling, der foreligger i en Betænkning, som afvæstes Kommunalbestyrelsen, som paa den Kommunalbestyrelsen fremsætter af egen Drift. Dette fremhævede jeg meget bestemt ved Sagens tidligere Behandling; men jeg antydede i Øvrigt, at, hvis der var mindste Tvivl i saa Henseende, vilde Intet være lettere, end ved et Redaktionsfor-

slag at gjøre klart for Alle, hvad der var klart for mig. Dette er det One; det Andet er den Udtalelse, der sandt Sted fra Ministeriet i Landsthinget ved Sagens tidligere Behandling der, og som ikke kan tilfidesættes, naar der er Spørgsmaal om, hvorledes Sagen forelaa, da den gik over til mig.

Berg: Jeg sætter meget høi Pris paa, hvad der siges i Landsthinget, og ikke mindst paa, hvad der siges i Landstinget af en Minister; men at skulle sætte det ligt, hvad der er sat ind i en Lov, tør jeg dog ikke indlade mig paa, da det formentlig kunde føre til farlige Konsekvenser. Naar man her vedtog en Lov, og man billigede den i Landstinget med den Tilføjning, at, hvad Ministeren maatte have udtalt der, ogsaa fik Lovs Gyldighed, saa var det jo ikke sagt, at man overhovedet fik nogen samstemmende Mening mellem Rigsdagens Afdelinger, — og en saadan skal jo til, for at der kan komme en Lov —, idet Landstingets Mening da fik en Tilføjning, som vor Mening ikke havde.

Finantsministeren: Jeg skal som sagt blive ved, saalænge Nogen ønsker det. Jeg gjen tager altsaa, at hvad der har været Gjenstand for Omtale mellem det ærede Medlem for Svendborg og mig, ikke er, hvad der er kommet ind i Loven eller ikke, men Forholdet mellem min Forgængers Stilling og min. Jeg skulde da tro, at det ærede Medlem maa erkjende, at det maa have sin Betydning, hvad jeg selv i saa Henseende som Medlem af Ministeriet har udtalt i Landstinget om en Sag, som ikke blev afgjort, men gik over til mig, saaledes at et Lovforslag paany af mig blev forelagt.

Bille: Jeg gad dog nok vidst, hvad Folkethinget vilde sige, dersom en Minister under Forhandlingen af en Lov havde udtalt sig bindende om et Punkt paa en saadan Maade som den, hvorpaa den forrige Finantsminister i Landstinget har udtalt sig med Hensyn til dette Punkt, og derpaa han selv eller en Efterfølger, der i det Hele stod ham nær, eller jeg kan gjerne sige en hvilken som helst Efterfølger vilde fravige det derved givne Tilfagn. Jeg gad vidst, om det dog ikke vilde blive opfattet fra Folkethingets Side som en Tilfidesættelse af Tro og Love. Men hvad der gjælder for det ene Thing maa tillige gjælde for det andet. Jeg skal bringe i Erindring, at for at fjerne enhver mulig Misforstaaelse af, hvorledes Ordet „Indstilling“ skulde opfattes i den Paragraf, der stod i Loven, da den indbragtes her, tillod jeg mig ved Sagens 2den Behandling at stille et